

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Agata Pyjas - Luty
Sędziowie:	SSA Monika Kowalska SSA Ewa Drzymała (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Elżbieta Bałaban

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2012 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **Z. P.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

przy udziale zainteresowanych (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. oraz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

o składki

na skutek zażalenia wnioskodawcy Z. P.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 lipca 2012 r. sygn. akt VIII U 74/10

postanawia:

- 1. oddalić zażalenie,**
- 2. zasądzić od Z. P. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

Sygn. akt III AUz 166/12

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych odrzucił apelację **Z. P.** od wyroku tegoż Sądu z dnia 25 kwietnia 2012 r.

Sąd Okręgowy wyjaśnił, że wnioskodawca Z. P. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wywiódł apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 25 kwietnia 2012 r. w ustawowym terminie, jednakże nie podano

w niej wartości przedmiotu zaskarżenia. Dlatego też Sąd Okręgowy wezwał do uzupełnienia tego braku formalnego apelacji w terminie 7 dni pod rygorem jej odrzucenia. W określonym terminie wnioskodawca nie wskazał jednak wartości przedmiotu zaskarżenia. W konsekwencji Sąd Okręgowy powołując się na treść art. 370 k.p.c. uznał, że wniesiona apelacja podlega odrzuceniu z uwagi na nieuzupełnienie jej braków w wyznaczonym terminie.

Zażalenie wywiódł wnioskodawca Z. P. zaskarżając je w całości. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik rozstrzygnięcia, a to art. 126¹ § 1 k.p.c. i art. 130 § 1 k.p.c., poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych, w której wyłącznie właściwym w pierwszej instancji jest sąd okręgowy, a w drugiej instancji sąd apelacyjny, oraz w sytuacji gdy wnosi się opłatę podstawową w stałej wysokości, w razie braku podania wartości przedmiotu zaskarżenia w apelacji taki środek odwoławczy podlega odrzuceniu, podczas gdy prawidłowa wykładnia tych przepisów prowadzi do wniosku, że brak podania wartości przedmiotu zaskarżenia nie stanowi przeszkody do nadania prawidłowego biegu apelacji. Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji celem nadania dalszego biegu apelacji oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, że podanie wartości przedmiotu zaskarżenia ma to proceduralne znaczenie, że pomaga w ustaleniu właściwości rzeczowej sądu oraz wysokości opłaty sądowej, gdy jest ona stosunkowa. Zaś w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych, gdzie wyłącznie właściwym w pierwszej instancji jest sąd okręgowy, a w drugiej instancji sąd apelacyjny, a opłata sądowa od apelacji ma charakter stały, oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia nie spełnia żadnej z tych funkcji. Zatem w sprawie niniejszej nie było obowiązku podania wartości przedmiotu zaskarżenia w apelacji, a w konsekwencji jej odrzucenie nie było zasadne.

W odpowiedzi na zażalenie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 120,00 zł.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Trafnie w zażaleniu zauważono, że określenie wartości przedmiotu sporu i wartości przedmiotu zaskarżenia spełnia kilka funkcji, a przede wszystkim służy stwierdzeniu właściwości rzeczowej sądu (art. 17 pkt 4 k.p.c.) oraz dopuszczalności skargi kasacyjnej (art. 398² k.p.c.), jednakże już bezpodstawne jest twierdzenie skarżącego, że dla ustalenia obowiązku podania wartości przedmiotu zaskarżenia jako jednego z elementów apelacji, należy odwołać się do treści art. 126¹ § 1 k.p.c. Przepis ten określając wymogi formalne pism procesowych precyzuje, że podanie wartości przedmiotu sporu lub wartości przedmiotu zaskarżenia konieczne jest jeżeli od tej wartości zależy właściwość rzeczowa sądu, wysokość opłaty lub dopuszczalność środka odwoławczego, zaś oznaczenie w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia funkcji tych już nie spełnia (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., II UZP 7/05, OSNP 2005 nr 24, poz. 396). Oznaczenie wartości przedmiotu sporu i wartości przedmiotu zaskarżenia ma na celu ustabilizowanie przedmiotu sporu i zakresu zaskarżenia dla eliminacji możliwości dowolnego ich określania w poszczególnych stadiach procesu dla potrzeb dopuszczalności zaskarżenia oraz ponoszenia kosztów procesu (ich rozliczenia między stronami). Te funkcje są spełniane także przez oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia w apelacji i dotyczą również spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych. Dlatego też w art. 368 § 2 k.p.c. w sposób jednoznaczny wprowadzono obowiązek oznaczania w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o prawa majątkowe, wypełnienie którego powinno być egzekwowane na odpowiednim etapie postępowania. Problem ten był szczegółowo rozważany w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2003 r. (III PZP 10/03, OSNP 2004 nr 3, poz. 43). W założeniu stanowiącym podstawę podjęcia tej uchwały leży wykładnia, że niewskazanie w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia uniemożliwia nadanie jej prawidłowego biegu i pogląd ten został podzielony również w powołanej wyżej uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., w której Sąd Najwyższy odpowiedział twierdząco na pytanie, czy takie same zasady należy stosować w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w których postępowanie charakteryzuje się licznymi odmiennościami. Sąd Najwyższy stwierdził bowiem, że nie ma żadnych szczególnych względów, aby w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych w fazach postępowania sądowego

nie stosować ogólnych zasad, w tym wyżej wskazanych zasad dotyczących oznaczania wartości przedmiotu zaskarżenia w apelacji i skutków nieuzupełnienia braków w tym zakresie.

Tymczasem w sprawie niniejszej pełnomocnik wnioskodawca składając apelację nie wskazał wartości przedmiotu zaskarżenia. W konsekwencji został on wezwany do uzupełnienia tego braku w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia apelacji, ale również wtedy tego nie uczynił. W tych okolicznościach Sąd pierwszej instancji trafnie uznał, że naruszenie terminu do uzupełnienia braków apelacji musiało skutkować jej odrzuceniem w oparciu o art. 370 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny, na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. Zaś o kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na zasadzie art. 98 1 i 3 k.p.c. oraz § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.